

STANOWISKO NACZELNEJ RADY KOŚCIOŁA ZIELONOŚWIĄTKOWEGO W RP W SPRAWIE SŁUŻBY UWOLNIENIA

1. Opierając się na autorytecie Biblii wierzymy i nauczamy o pełnym zwycięstwie Pana Jezusa Chrystusa nad szatanem i demonami (*Łk 10,18; Jn 12,31-32; Kol 2,14-15; Hbr 2,14; 1 Jn 3,8; Ap 12,7-9*). Syn Boży ma władzę i moc nad wszystkimi mocami i zwierzchnościami duchowymi (*Mk 1,24-26; Ef 1,20-23; Flp 2,9-11*).
2. Kiedy Chrystus przyjdzie po raz drugi, szatan wraz z demonami zostaną uwięzieni i ukarani (*2 Ptr 2,4; Jud 1,6; Ap 20,1-10*). Teraz jednak są nadal aktywni a lud Boży musi toczyć z nimi walkę (*2 Kor 2,11; 11,3-4; Ef 4,27; 6,10-12; 1 Ptr 5,8; Ap 12,9-17*).
3. Przez śmierć na krzyżu i chwałę zmartwychwstania Pan Jezus Chrystus złamał moc szatana nad ludźmi wierzącymi w Ewangelię (*Kol 2,13-15; Hbr 2,14-15*). Nawrócenie do Chrystusa i wiara w Ewangelię, potwierdzone chrztem w wodzie, są wystarczające dla przerwania duchowych konsekwencji grzechu ze względu na dokonujące się odrodzenie do nowego życia (*Rz 8,1-4; 2 Kor 5,17-18; Gal 3,13; Kol 1,12-13*).
4. Chrześcijanin, będąc dzieckiem Bożym, świątynią Ducha Świętego i mając na sobie pieczęć Ducha Świętego, jest wyłączną własnością Boga (*Mt 12,28-29; Jn 1,12-14; 1 Kor 6,19-20; Ef 1,13-14; Kol 1,13; 2,1; 1 Jn 3,1*).
5. Chrześcijanin nie musi żyć w lęku przed szatanem i złymi duchami, ale w wolności, radości i pokoju, których hojnie udziela Bóg (*Rz 8,14-16*), powinien służyć w mocy Ducha Świętego i autorytecie, którego udzielił Chrystus Pan swoim wyznawcom, rozszerzając Królestwo Boże poprzez głoszenie Ewangelii i naśladowanie Chrystusa (*Mt 16,18; Mk 3,15; 16,15-20; Dz 6,7; 19,20*).
6. Chrześcijanin nie musi się lękać, że jego upadki i niedoskonałość spowodują utratę jego tożsamości w Chrystusie i popadnięcie w niewolę szatana, czy opętanie demoniczne, jeśli swoje grzechy wyznaje Bogu i z pomocą Ducha Świętego uświęca swoje życie (*Rz 8,31-39; Hbr 12,14-17; Jk 4,7; 1 Jn 1,7-2,2*).
7. Uświęcenie w życiu człowieka wierzącego nie wiąże się z koniecznością uwolnienia od zniewolenia demonicznego, ale z potrzebą ciągłej przemiany charakteru człowieka wierzącego, pod wpływem Ducha Świętego i korekty Słowa Bożego (*Gal 5,16-25; Ef 4,22-32; Kol 3,5-14; Flp 3,12-13; 1 Tes 5,23-24*).
8. Człowiek wierzący poprzez świadome trwanie w grzechu i lekceważenie Bożej łaski, może narazić się na działanie demonów i znaleźć się pod ich wpływem (*Mt 12,43-45; Łk 11,24-26; Rz 2,3-5; 2 Ptr 2,20*). Jest to jednak krańcowy skutek odrzucenia Boga i zbawienia w Chrystusie, nie zaś automatyczna konsekwencja chrześcijańskiej niedoskonałości (*Hbr 6,4-6; 10,26-29*).
9. Na konfrontację ze zniewalającymi ludzi siłami demonicznymi, należy być przygotowanym przede wszystkim w służbie ewangelizacyjnej i misyjnej (*Dz 8,4-7; 16,16-18; 19,11-16*). Zwycięstwo nad złymi duchami jest możliwe tylko przez moc Ducha Świętego i w autorytecie imienia Jezusa Chrystusa.

10. Nie wolno mylić opętania przez złe duchy z chorobą o podłożu psychicznym lub fizycznym, a zachowań odbiegających od normy automatycznie przypisywać wpływom demonicznym (*Mt 4,23-24; Łk 4, 38-41 por. z Mt 17,15-18; Mk 7,31- 35 por. z Mk 9,17-27; Mt 12,22 i Łk 6,18-19 por. z Mt 8, 16 i Mk 1,32-34; Łk 13,16; Dz 10,38 por. z Jn 5,6-9 i Jn 9,1-3*). Diagnozie stanu duchowego lub chorobowego musi towarzyszyć troska o człowieka oraz poczucie odpowiedzialności za słowa i działania praktyczne.

11. Etyka duszpasterska zobowiązuje do troski o dyskrecję zarówno w sprawie problemów duchowych jak i psychicznych doświadczanych przez osoby, którym usługujemy.

12. Uznajemy kompetencje zawodowe wykwalifikowanych i uprawnionych do wykonywania zawodu lekarzy i terapeutów. Duszpasterze powinni w razie potrzeby zachęcić do skorzystania z pomocy tych specjalistów osoby, które borykają się z problemami wskazującymi na stany chorobowe.